

ΤΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΤΟΥ ΜΕΓ'Ν ΡΗΝΤ

ΙΖΟΛΙΝΑ Η ΜΕΞΙΚΑΝΗ

(Συνέχεια εκ του προηγουμένου)

—'Ακόμη, λοχαγέ, έχω να σας προσφέρω αυτό και, νά, σας το δίνω, μ' ἄλλη μου τὴν καρδιά...

Καί μου ἄπλωσε τὸ χέρι της, τὸ ὅποιο ἔσφιξα μέσα στὸ δικό μου.

—Τρίτον, λοχαγέ, μοῦ εἶπε, ἔχω να σας δώσω κάτι, μὰ αὐτὸ τὸ κάτι σας ἀνήκει πλέον, μοῦ τὸ ἔχετε πάρει...

—Γιὰ ποῖο πράγμα μιλάτε, Ἰζολίνα;

—Γιὰ τὴν καρδιά μου, λοχαγέ.

Ἡ φωνή της ἔτρεμε...

Τὸ ὄρατο τὴν πρόσωπο εἶχε γίνει πάλι κοκκίνο, σὰν τὰ τριαντάφυλλα.

Ἡ εὐτυχία ποῦ αἰσθανόμουν ἦταν ἀπερίγραπτη, δὲν εἶχε ὄρια...

Ἐνόμιζα πῶς ἀόρατα φτερά μὲ εἶχαν σηκώσει ψηλά, στοὺς οὐρανοὺς.

—Ἰζολίνα, ἀγαπημένη μου Ἰζολίνα, ψιθύρια, δὲν βρισκόμουν γιὰ νὰ σοῦ ἔκρασο τὴν εὐγνωμοσύνη μου, τὴν εὐτυχία μου τὴ μεγάλη... Δέχομαι ὅτι μοῦ προσφέρετε. Ἡ καρδιά μου σοῦ ἀνήκει, Ἰζολίνα, σοῦ τὸ εἶπα ἤδη. Οἱ πόθοι σου, εἶνε καὶ πόθοι μου. Τὰ ὄνειρά σου, ὄνειρά μου...

Δὲν μοῦ εἶπε λέξι.

Τὴν ἔπνιγε κι' αὐτὴ ἡ συγκίνηση.

Μοῦ ἄπλωσε μόνον τὰ χέρια της.

Ἔπρεπε νὰ χωριστοῦμε. Δὲν ἦταν σωστὸ νὰ μᾶς δοῦνε ἐκεῖ πάνω μαζί. Εἶχαμε μείνει ἀρκετὴ ὥρα ἄλλωστε...

Ἐορῆσα τὰ ἀβρά τὴν χέρια καὶ τὴν ἀποχαιρέτησα, ἐνῶ ἡ καρδιά μου χτυποῦσε δυνατὰ.

—Ἀῤιο πάλιν, λοχαγέ, μοῦ εἶπε.

—Ναί, αῤριο, εἶπα κι' ἐγώ.

—Ἀῤιο καὶ πάντοτε σ' αὐτὸ τὸ μέρος.

—Ἐὐχαριστῶ, ἀγαπημένη μου! Σ' εὐχαριστῶ!..

Πῆδησε στὸ πάλαικο ἄλογό της κι' ἔφυγε σὰν ἀστραπή.

Ἀπόμεινα μόνος στὴν κορυφὴ τοῦ λόφου, τρελλὸς ἀπὸ χαρὰ, τρελλὸς ἀπὸ εὐτυχία, μεθυσμένος ἀπὸ ἔρωτα...

Παρακολούθησα τὴν Ἰζολίνα, ἐνῶ ἀπεμακρύνετο στὸ βάθος τῆς πεδιάδος, μακριὰ ἀπὸ τὸ μέρος πλέον, κι' ὅταν τὴν ἔβλεπα ἀπὸ τὰ μάτια μου, ἀγκάλιασα τὸ ἄλογο μου ποῦ μ' εἶχε πλησιάσει στὸ μεταξύ αὐτὸ, καὶ τὸ φίλησα μὲ παραφορὰ...

—Μόρο μου, πιστέ μου Μόρο, φώναξα, εἶμαι πολὺ εὐτυχισμένος, εἶμαι ὁ εὐτυχιστερός τῶν ἀνθρώπων!..

Πῆδησα κατόπιν πάνω στ' ἄλογο μου καὶ τὸ ἔφθησα νὰ προχωρῆ ἐλεύθερο, βυθισμένος καθῶς ἤθιμον σὲ σκέψεις καὶ γλυκοὺς ρεμβασμούς.

Προχωροῦσα ἀρκετὴ ὥρα ἔτσι, χωρὶς νὰ προσέχω ποῦ πηγαῖνα.

Ἄσφανα ὄμως συνήλθα ἀπὸ τίς σκέψεις μου καὶ

κῦτταξα γύρω μου. Τὸ μέρος μοῦ ἦταν ἐντελῶς ἄγνωστο.

Ποῦ βρισκόμουν;

Ποῦ μὲ εἶχε ὀδηγήσει τὸ ἄλογο μου; Γύρω μου ἄπλωνόταν τὸ ἄσος, πυκνὸ καὶ σιωπηλὸ...

—Διάβολε!.. μουρμούρισα. Ξαναχάθηκα λοιπόν, μέσα σ' αὐτὸν τὸ διαβολότοπι!..

Πραγματικῶς, τὸ ἄλογο μου μὲ εἶχε παρασύρει μακριὰ ἀπ' τὸν κανονικὸ ἔρμεο. Καὶ ὄπιρξε καὶ πάλιν κίνδυνος νὰ διακυβεθεῖσα μέσα στὸ δάσος.

Αὐτὸ, φυσικὰ, δὲν μοῦ ἔδρασε καθόλου.

Στὰ δάση αὐτὰ τριγύριζαν Μεξικανοὶ λησταί, οἱ ὅποιοι ἔστησαν συχνὰ ἐνέδρες στοὺς Ἀμερικανούς.

Κι' ἐκτὸς αὐτοῦ ὄμως, ἔλεγετο ὅτι μέσα στὸ δάσος αὐτὸ, σὲ κάποιο πολὺ σὺδενδρο κι' ἀδιάπεραστο μέρος, ζοῦσε ἕνας περίεργος καὶ τρομερὸς πιθηκάνθρωπος, ὁ ὅποιος ριχνόταν κι' ἔπνιγε τοὺς παραστρατισμένους διαβάτες.

Ἦταν ὁ πιθηκάνθρωπος αὐτός, ὅπως ἔλεγαν, δόλογυμος, μὲ πλακουτσὸ κεφάλι, σὰν τοῦ βατράχου, χοντρά νυχτὰ χέρια καὶ εἶχε ἀφάντη τὴ δύναμη.

Γύρω στὴν καλύβα του, κανένας ποτὲ δὲν τόλμησε νὰ πατήση. Ἐλεγαν τέλος ἀκόμη ὅτι ὁ μυστηριώδης αὐτός ἀγριάνθρωπος ἔτρωγε ἀνθρώπινο κρέας.

Δὲν εἶχα ἀντικρῶσει ποτὲ στὶς ἐκδρομὲς μου, στὰ γύρω δάση τὸ τέρας αὐτὸ. Ὑπῆρχε τάχα στὴν πραγματικότητά;

Ἄσως κι' ἂν εἶχε τὸ πράγμα, ἔπρεπε νὰ φροντίσω νὰ βγῶ ἀπ' τὸ δάσος πρὶν νυχτώσει ἢ νὰ βρῶ μέρος κατάλληλο γιὰ νὰ περάσω τὴ νύχτα του. Ἀρχισα λοιπὸν νὰ περιφέρομαι δεξιά κι' ἀριστερά, ὅταν ἄσφανα ἕνας πυροβολισμὸς ἀντήχησε, σ' ἀρκετὴ ἀπόστασι, μέσα στὸ δάσος.

Σταμάτησα ἀμέσως τὸ Μόρο μου κι' ἀφουγκράστηκα. Μὰ δὲν ἄκουσα πλέον κανένα ἀπολύτως θόρυβο...

Ποῖος πυροβολοῦσε μέσα στὸ δάσος, αὐτὴ τὴν ὥρα; Κανένας κυνηγὸς ἀσφαλδῶς. Ὁ κρότος τοῦ

πυροβολισμοῦ πρὸς τὸν πυροβολισμὸν μου, ὅπως κατὰλαβα, ἀπὸ καραμπίνα. Καὶ μὲ καραμπίνες ἦσαν μόνον μερικοὶ στρατιῶτες μου ὀπλισμένοι. Ἄρα δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἐχθρῶν.

Χωρὶς νὰ χῶσω καιρὸ τότε, προχώρησα καλπάζοντας πρὸς τὸ μέρος ποῦ ἀκούστηκε ὁ πυροβολισμός. Ἐτρεχα ἔτσι ἀρκετὴ ὥρα, ὅταν ἔσφαινα εἶδα ὅτι ἀνθρώπους νὰ πετάγονται ἀπὸ ἕνα θάμνο.

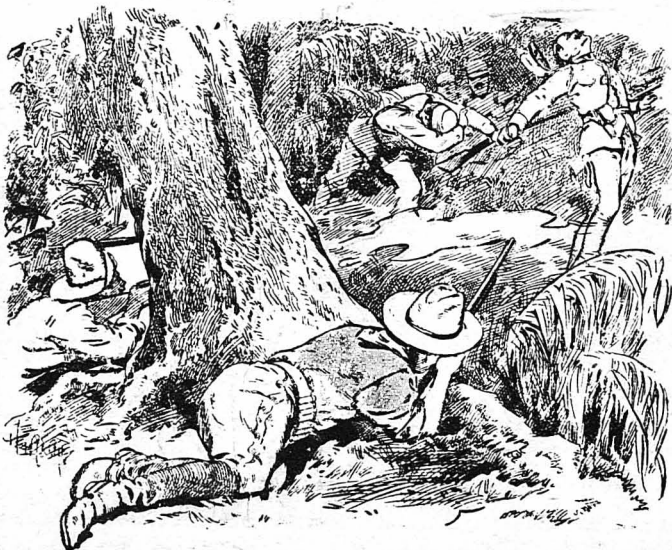
—Μὰ τὸν μεγάλου σεισμοῦ τοῦ Ἰασαπό! φώναξε ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτούς. Εἶνε ὁ φίλος μας ὁ λοχαγός.

Στάθηκε ἀπότομα, γεμάτος χαρὰ.

Οἱ δύο κυνηγοὶ ἦσαν ὁ γέρο-Ρούθης, μὲ τὸ Βίλλη Γάρεϋ.

—Σεῖς ἐδῶ, φίλοι μου! φώναξα.

—Ἐμεῖς, λοχαγέ, ἀπάντησε ὁ γέρο-Ρούθης. Βγήκαμε νὰ κυνηγήσουμε καί, καθὼς βλέπετε, δὲν πῆγε χαμένος ὁ κὸ-

Ἔστησαν συχνὰ ἐνέδρες στοὺς Ἀμερικανούς!..

πος μας.

Πραγματικώς, ο γηραιός κυνηγός κρατούσε στο χέρι του έναν μεγάλο Ίνδικό πετεινό κι' ο Γαρέυ μερικά έκλεκτα κομμάτια Ξαγκαδιού.

—Εκάματε καλή προμήθεια, φίλοι μου, τούς είπα.

—Και βέβαια, λοχαγέ, απάντησε ο Ρούθης. Είμαστε ελεύθεροι σκοπευτά και δεν θέλουμε να τρώμε απ' τ' ουσσιότι σας, Μολαταύτα, οās παρακαλούμεν να δεχθίτε αυτόν τόν πετεινό και μερικά κομμάτια Ξαγκαδιού, για τ' όδειπνο σας. Έμεις θά περάσουμε βαυμάσια με τ' υπόλοιπα.

Δέχθηκα προθύμως τ' όδωρο τους και τούς εξήγησα τί μου συνέβη.

—'Ο γέρο-Ρούθης έγέλασε.

—Μην άνησυχίτε, λοχαγέ, μου είπε. Θά βρούμε εύκολα τ' όδρω για τόν καταυλισμό, πριν νυχτώσει.

—'Αρχίσαμε να προχωρούμε έμπρός, για να βγούμε από τ' όδασος. Είχε συννεφιάσει στο μεταξύ και φιλόδρεχε...

Τ' όδασος ήταν σκοτεινό.

—'Ο γέρο-Ρούθης έσκουθε κάθε τόσο κάτω και εξήταζε τ' όδασος. Τί έβλεπε, τί διέκρινε πάνω στη χλόη, ό άνθρωπος αυτός τών δασών; Τί τόν καθοδηγούσε στο δρόμο του; "Ήταν μυστήριο σκοτεινό για μένα.

—Έγ'ό-Ρούθης, τόν ρώτησα ξαφνικά, έχεις άκούσει μήπως για ένα άνθρωπόμορφο τέρας που κατοικεί στο δάσος αυτό;

—Ναι, λοχαγέ, μου απάντησε ό γεροκυνηγός. "Άκουσα κάτι τέτοιο.

—Και πιστεύεις στη διόδοιο αυτή;

—Γιατί όχι, λοχαγέ; Δεν είναι ή πρώτη φορά που άκούω να γίνεται λόγος για τέτοια πράγματα.

—Και πώς εξηγείς εσύ την ύπαρξη τού τέρατος αυτού;

—'Απλούστατα, λοχαγέ. "Ή πρόκειται για κανένα κακούργο που χώθηκε, έδω και χρόνια, στο δάσος, για να σιβή άπ' τ' ό κυνηγητό τών άρχων και ζή πειά έδω, σαν άγρίμι ή θά πρόκειται για κανένα μωρό που άνατράφηκε στο δάσος με τ' άθρηια.

—Μωρό! Πώς αυτό;

—Πολλές φορές, λοχαγέ, άρπάζουν τ' άβρέφη διάφορα άγρίμια και τ' άνατρέφουν μαζί με τ' μικρά τους. "Έτσι δημιουργήθηκαν οι πιθηκάνθρωποι και οι λυκάνθρωποι...

—Ναι, έχω άκούσει σκετικώς.

—'Αλλοτε πάλιν τ' άγρίμια ρίχνονται σέ καμιά γυναίκα, μόλις την ξεμοναχιάσουν στο δάσος και ίκανοποιούν τις κτηνώδεις έπιθυμίες τους. Τά παιδιά που γεννιούνται άπ' τις γυναικες αυτές, είναι ένα είδος άγριανθρώπων...

—Είδες ού ποτέ κανένα τέτοιο άγριανθρωπο;

—Όχι, λοχαγέ. Δεν είχα τέτοια τύχη, άν και γνωρίζω τα δάση χρόνια και χρόνια. "Ο Θεός δεν μου χάρισε μιά τέτοια εύκαιρία. Μά ως είναι εύλογημείο τ' όνομά του! Μην ξεχνάτε ότι προχτές άκόμα μούσασε τή ζωή, καθώς με κατεβάζατε, με τ' όσχιονί, στο γκρεμό. "Αν τ' όσχιονί έσπαζε λίγο πριν, όταν βρισκόμουν άκόμα πολύ ψηλά άπ' τ' όδασος, δεν θάμεινε από μένα ούτε κόκκαλο!...

Μιλώντας έτσι, βγήκαμε πειά από τ' όδασος και πηλασίασαμε στον καταυλισμό. Είχε νυχτώσει και δεν διακρίναμε ούτε τί μύτη μας. "Ή βροχή έξασκοιούθησε λεπτή και διαπεραστική.

—Προχωρούσαμε τή στιγμή αυτή σ' ένα στενό δρομάκο, όταν άξαφνα μιά άπότομη, βραχνή φωνή μās άνάγκασε να σταθούμε.

—"Άλτ! Τίς ει;

—'Ανεγνώρισα τή φωνή ενός άπ' τούς στρατιώτες μου, τ' ό Κουακεμπέ. "Ο στρατιώτης αυτός ήταν περιεργότατος τύπος. Καλός στρατιώτης, άλλα και... βοτανικός! Τυχοδιώκτης άλλόκοτος, ψηλάς, κοκκαλιάρης, ιδιότροπος.

—Είμαστε φίλοι, τ' ό φώναξα. Είμαισ' έμεις, Κουακεμπέ. Δεν μās γνωρίζεις;

—Δεν γνωρίζω κανένα, απάντησε ξερά ό Κουακεμπέ. Για να περάσετε, θά μου πήτε τ' ό σύνθημα.

Τ' ό σύνθημα; Χίλιοι διαβόλοι! Φεύγοντας, είχα ξεχάσει να ρωτήσω γι' αυτό. "Ελπίζα άλλωστε ότι θά γυρίζα γρήγορα.

—'Οστόσο, δεν μπορούσαμε να περιμένουμε μέσα στο σκοτάδι και στη βροχή.

—Κουακεμπέ, φώναξα δυνατά, ειμ' έγώ, ό λοχαγός Βάρφυλδ, διάθελε!...

—Λίγο με μέλει γι' αυτό, απάντησε άπότομα ό άδιόρθωτος Κουακεμπέ. Δεν θά περάσετε, χωρίς να μου πήτε τ' ό σύνθημα.

—Βλάκα! τ' ό φώναξε τότε ό Ρούθης καταθυμωμένος. Δεν γνωρίζεις τ' ό λοχαγό σου;

—'Ισως να τόν γνωρίζω, απάντησαν ό Κουακεμπέ.

—Λοιπόν;

—Λοιπόν δεν θά περάσετε, χωρίς τ' ό σύνθημα.

Κατάλαβα πειά πώς τά πράγματα είχαν μπερδευτεί άσχημα. "Ο χοντροκέφαλος Κουακεμπές δεν θά μās άφησε να περάσουμε.

—'Αναγκάστηκε λοιπόν να τ' ό φωνάξει:

—"Άκουσε, Κουακεμπέ: Πήγαινε και ειδοποίησε άμέσως τόν δεκανέα άρχιφύλακα ή έναν άπ' τούς δύο ύπολοχαγούς.

—Δεν μπορώ ν' άφήσω τή θέση μου, απάντησε ό πεισματάρης σκοπός, ούτε κι' έχω και κανένα να στείλω.

—Πηγαίνω έγώ τότε! φώναξε γεμάτος όργη ό Βίλλη Γαρέυ. Μά έκαμε πράγματι μερικά βήματα έμπρός.

Μά τήν ίδια στιγμή ό Κουακεμπές τ' ό φώναξε άπειληκτικά: —"Άλτ—λά! "Άλτ!... Μην κάμης άλλο βήμα, γιατί σοϋ τήν ανάθω!...

—Τί έκαμε λέει! έβρυχηθή ό γέρο-Ρούθης, πηδώντας έμπρός. Μά τούς βρυκόλακας τ' ό "Ιωσαφάτ!... Μην τολμήσης να πυροβολήσης, ξεροκέφαλε! Μη ρίξεις, τσιναίρικο μουλάρι, γιατί αυτή ή ριζιά θβναι ή τελευταία τής ζωής σου...

Κραυγάζοντας έτσι ό γέρο-Ρούθης, σήκωσε συγχρόνως τή τρομερή καραμπινα του και σημάδεψε τ' ό φρουρό.

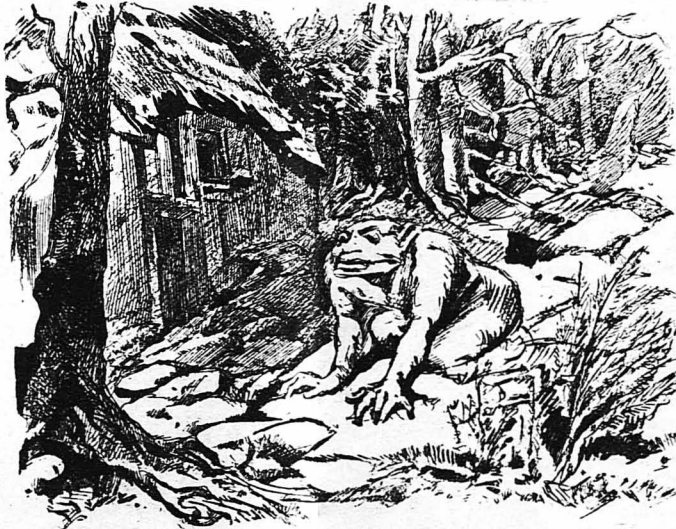
"Ήμουν άνω κάτω...

Εύτυχώς αυτή τή στιγμή μιά άστραπή έλαμψε στον ούρανό και μās έφώτισε ζωηρά.

Είδα τότε τόν Κουακεμπέ νάχη σπώσως έπίσης τ' ό όπλο του και να έτοιμάζεται να πυροβολήση.

"Εγνώρισα καλά τή σκοπευτική deinότητα τ' ό φρουρού αυτού κι' έφριξα.

—Στάσου, Κουακεμπέ, στάσου! τ' ό φώνα-

"Ένας περίεργος και τρομερός πιθηκάνθρωπος

ξα. Μην πυροβολήσης.

Και συγχρόνως άρπάξα τούς συντρόφους μου άπ' τ' ό χέρι και τούς τράθηξα πρós τ' ό πω.

"Ο έπιτακτικός τόνος τής φωνής μου και ή λάμψις τής άστραπής έπρόλαθαν τ' ό κακό.

"Ο Κουακεμπές μās ανεγνώρισε και κατέβασε τ' ό όπλο του. Μολαταύτα, δεν δεχόταν κατ' ούδένα λόγο να μās άφήση να περάσουμε.

"Αποφάσισα λοιπόν νά κάμω ύπομονή και να περιμένω. Στεκνάμστε έτσι βρθιοι αρκετή ώρα, ως πού τέλος εσήχη στο βάθος τ' ό δρόμο ένας στρατιώτης. Τόν διέκρινα στο φώς μιάς νέας άστραπής και τόν εκάλεσα.

"Ο στρατιώτης πλησίασε, μ' ανεγνώρισε, ειδοποίησε τόν άρχιφύλακα και τ' ό έπεισόδιο έληξε.

Περνώντας μπρός στον Κουακεμπέ ό γέρο-Ρούθης, δεν μπόρεσε να συγκρατήση τή όργη του και τ' ό είπε:

—Παλμούλαρο τ' ό διαβόλο! "Έπρεπε να σ' είχα εκεί κάτω στο δάση, και θάδελτες τί θά σοϋφτιανα...

Ο. ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

Ξανασυναντηθήκαμε με τήν "Ιζολίνα και τήν άλλη μέρα κι' άναλλάξαμε όρκους αίονιας πίστewς.

Δεκαπέντε ήμέρες κράτησε ή εύτυχια μας αυτή. Εύτυχια μεγάλη, άθραστη, ούρανια!...

Τόν τελευταίο καιρό μάλιστα συνητώμεθα δύο φορές τήν ήμέρα, τ' ό πρως και τ' ό άπόγευμα.

(*Άκολουθεί)